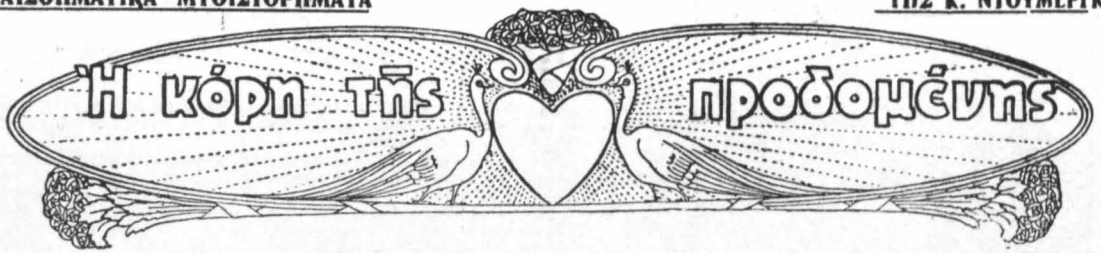

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΙΚ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είπε αυτή η πεντάροχη δεσποινίς με τέ μεγάλα μάτια, που φαινότανε τόσο καλή; "Ω! μπαμπά, τι εύτυχια να την ξαναβιά! φώναξε η Κάγια με ένθουσασιμό.

—Ναι, απάντησε ο Τζιλ. Είπε απέραντα καλή! Κι' εμ' εύτυχισμένους που την αγαπάς κιόλας, αγαπημένη μου. Πήγαινε γρήγορα να ειδοποιήσης τη Βικτωρίνα να σου ετοιμάση τα πράγματά σου και στείλε μου τόν 'Αντωνίνο.

—'Η μικρούλα άρμησε έξω. 'Ο Τζιλ άπόθεσε τό γράμμα της Κλάρας επάνω στό γραφείο του. Συγχρόνως τό βλέμμα του συνάντησε τη φωτογραφία της Τύρας. Έσκαψε λίγο προς αυτήν, μηδρίζοντας:

—Άν θά θυμάσες, άν τρέω στην πρόκλησή της... Πές μου, αγαπημένη μου Τύρα; Αυτή δέν θά προσπαθήση ποτέ να μέ κάνει ως έξέχσω. Τό ξέρεις πολύ καλά αυτό...

Τού φάνηκε τότε ότι τά μάτια της πεθαμμένης, τού χαμογελοῦσαν επί' τη φωτογραφία κι' ότι η τρυφερή φωνή της Τύρας τού άπάντησε:

—'Η ζήλεια δέν' ύπαρχει έκεί που βρίσκομαι... Πήγαινε, Τζιλ, καί άγάπησε την!...

Τό θερμό άπομειήμερο πλησίαζε προς τό τέλος του. Μέσα στό δάσος τού Σιλβί, μία έλαφριά βροσιά είχε άρχισει να πλανιέται μέσα στην άτμόσφαιρα. Μά τό ζύγωμα τού βραδού, τ' άρώματα τού δάσους σκορπίζονταν δυνατά στον άέρα, μαζί με τά μύρα τών ρόδων τού παρεκκλησίου της Μαντόνας.

Αυτά τά τελευταία άρώματα, άνέπνευε με γοητεία ο Τζιλ, ο όποιος έτρεχε σθεδόν προς τό παρεκκλήσιο, όπου «εκείνη» τόν περιμενε. 'Από τη στιγμή που έφτασε σ' αυτό τό γοητευτικό τόπος, δέν είχε άναπνεύσει τό άρωμα ενός ρόδου, χωρίς να εξαναζωντανέμη μέσα του η ανάμνησις τών στιγμών που είχε περάσει μαζί με την Κλάρα, είτε μέσα στον κήπο τού σπιτιού της, είτε κοντά στό παρεκκλήσιο.

Έξασφα, ο Τζιλ στάθηκε άπότομα. Τό μονοπάτι τελείωνε πειθ' καί μπροστά του φαινόταν τό παρεκκλήσιο σκεπασμένο άπό ρόδα.

«Εκείνη» ήταν εκεί, καθισμένη σ' μία μεγάλη πέτρα, άπειροχάλημην ή κεντή άσπμηνη λουλουδιά τού μαύρου μαντήλι ενός Ιερατικού άφισίου. Μιά άγνια τού ήλιου ή βασιλευε, έπαίξε άνάλαφα με τά χρυσομένα κύματα της κόμης της, γλυτρούσε στό σκυμμένο μέτωπό της, φώτιζε άνάλαφα τό ύπερογο προφίλ της.

Ο Τζιλ κύτταζε αυτό τόν πίνακα μ' ένα σιωπηλό θαυμασμό. 'Ολη του η καρδιά ζεπετόταν προς εκείνη που ήταν εκεί, καί δέν τόλμωσε να προχωρήση καί άνέβαλε τη στιγμή που θά έβλεπε να ύψωνεται πός ατόν αυτό τά μάτια, τών όποιων οφθαλόν κι' έπιθυμίες συνννήσασε παράφρα να συναντήσθ' τό βλέμμα.

Μά, έξασφα, η Κλάρα σήκωσε τό βλέμμα της καί τόν είπε. Τό φιλιππίνου γρόδια της κοκκίνισε, τά βελουδένια μάτια της άγνινοδόλησαν. Κι' άπλωσε τά νέρια της προς τόν Τζιλ ή άσφα- έτασνε πός ατόν.

—Εσείς, φίλε μου! φώναξε. Δέν άόγησαστε...

—Θά ήθελα να τρέω πιο νοήσονα άνάμεσα Κλάρα. Μά σάς έσαν- έδ!... Τι εύτυχια να μένα!...

—Εσείς, τά γένια της μέσα στό δικά του, να δέν τάλυπασε να τά πέσει σ'ά γνίλη τού 'Οσάσο τό βλέμμα της Κλάρας, η ένκασιότιπη της νευρομυίας της, τού έγινάν όδσει να καταλάβη πός τόν είχε συγχωρήσει. Μά μέχρι ποιού σημείου;

Την έκύτταζε καταγοητευμένος. 'Ολες η όρε, η τόσο γλυκέας που είχε περάσει κοντά της, όλες η εύγενικές έντυπώσεις η άγνες καί δυνατές, που είχε κάνει η έκλακτική αυτή ψυχή, στη δική του ψυχή, ξαναζούσαν έκείνη τη στιγμή κάτω επί' τη λάμψη τού βλέμματός της.

Τραβώντας άπαλά τά χέρια της, πήρε τό σάκκο τού μαντήματός της κι' έβγαλε από μέσα ένα γράμμα, τό όποιο έβασε στό Τζιλ, λέγοντάς του:

—Διαβάστε τό αυτό πρώτα, φίλε μου. Κατόπιν θά κουβεντιάσομαι.

Ο Τζιλ ξεδίπλωσε τό γράμμα καί δέν μπόρεσε να συγκρατήση ένα επιφώνημα έκπλήξσεως, άναγνωρίζοντας σ' αυτό τό γράμμα της Τύρας, αυτό τό τρεμάμενο γράμμα, τό σχεδόν άδιάβαστο, που είχε στό τέλος της ζωής της.

Και διάβασε τά έξής:

«Δέν σάς γνωρίζω, δεσποινίς Κλάρα, μά από τά λίγα που έβρω να σάς, έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι άσπυθώσαστε σε μία ψυχή που ή γέννησή δέν άγνώσθ' ότι ο Τζιλ σάς ζήτησε να γίνετε γυναίκα τού, ότι δεχτήκατε μ' ότι διαλύσατε κατόπιν τούς άραδώνες σας, μαθαίνοντας την Ιθαγή μου. Έβρω άνάμα ότι έσείς πρώτη τού δείξατε τό καθήκον τού καί τού υποδείξατε ότι έπρεπε να ξαναγυρίση κοντά στην κόρη τού καί σ'ά μένα. 'Ο ίδιος μου τά είπε δ'! αυτά. Τώρα άγώ θά πεθάνω καί θά τόν άφήσω μόνο τού, μαζί με την Κάγια μου. 'Η καρδιά μου ήνε γεμάτη τρυφερή ένγνωμοσύνη για την στοργική καλοσύνη που έδειξε άπέναντί μου, γι' αυτή την άνταγμία της άγάπης, που φώτισε τις τελευταίες μέρες της ζωής μου. Μπορώ τώρα να τό βροντοροήσω: η άλλοτε είχε μερικά άδικα άπέναντί μου, τά επανώρθωσε τώρα δια, με την άφοσίωσή τού καί με τις λεπτές φροντίδες για τη διανοχημένη άρωματική γυναικά τού. Μά να που έμεινε πάλι μόνος... καί σάς αγαπάει πάντοτε. Μοι είπε όστόσο ότι δέν θά σάς ξαναγυρίση ποτέ πια τό χέρι σας, γιατί πρόθεσις την έμυστοσύνη, την άποία είχατε σ' αυτόν. Είνε αλήθεια τάχα ότι δέν θά τόν συγχωρήσετε ποτέ; Ω! δέν μπορώ να τό πιστέψω, άν πραγματικά δέν αγαπήσατε... Σάς κατέστω, ξαναγυρίστε σ' αυτόν... 'Από έκεί ψηλά, θά ήθελα να τόν δω έντυπωμένο, τόν αγαπημένο μου, τόν εύτυχέ μου Τζιλ... Δέν θά είμαι ηλιόλουστη για την εύτυχία σας, μη φρόδιστε τίποτε, όστε για να χάδια πού θά σάς χαρίση, αγαπητή μου. Σ'ε σάς μόνο μπορώ να τόν έμυστοεύω, Κλάρα, έβαλίθησ' μου. Άφήστε με να σάς άποαλάξω. 'Αναυώθηστε κοντά στη μικρούλα μου Κάγια τη διανοχημένη μητέρα της... Έβρω πός θά είσθε τόσο καλή καί τόσο τρυφερή γι' αυτήν... Ναι, σάς την ήμυστοεύω σε σάς, τούς δύο αγαπημένους μου... Θά προσεύχομαι για σάς δίλους, θά σάς εύλογώ από καί ψηλά. Μη φρόδιστε να γίνετε παιδι γοήγορα μετά τό θανάτο μου κούρα ντέ Σάμπω. 'Η Κάγια ήνε την άνάγκη τών φροντίδων καί μπόρεσε, κι' ο Τζιλ της ήλυσε καί παρηγορίας παρηγορίας μαζί σ'αυτήν. Βλακώστε αυτή την βασία μαζί έτοιουδάντης, της άποίας η καρδιά ματόνι, μα πού η ψυχή της ήνε γαλήνια.

Άφήστε με να σάς πείσω σάν με άβελήφη, Κλάρα, ζήτηντας σας, ως μόνη χάρι, να μάθετε κομμάτι φρού για μένα στη μικρούλα κι' αγαπημένη μου Κάγια, καθώς καί λίγο σ' αυτόν που τόσο αγαπάω.

Τύρα ντέ Σάμπω

Πολλές κτηνωπές όδολες άπλωόντουσαν επάνω στό φύλλο αυτό τού χαρτιού—δάκρυα της φτωχής συζύγου καί μητέρας, της όποίας η καρδιά σπαράζονταν καθώς έγραφε αυτές τις γραμμές.

Τό τρεμάμενο χέρι τού Τζιλ, έφερε την έπιστολή στό χέλι τού.

—Τύρα!... Φτωχή φίλη πού σ' έκανα έλλοτε τόσο να υποφέρει!... ψύβουρισε με μία συγκίνησι γαλαστή πούνο. ('Ακούθε!)

—Εσείς, φίλε μου!... Δέν άργήσατε...